

Arrest

**nr. 76 141 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 14 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 november 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. POTTIE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 maart 2011 dient verzoekster, van Slowaakse nationaliteit en geboren op X, een aanvraag in van een verklaring van inschrijving. Zij komt zich bij haar vader voegen die in België verblijft. Op dat ogenblik is zij net geen achttien jaar oud.

Op 14 april 2011 verkrijgt verzoekster een verklaring van inschrijving als burger van de Unie (E-kaart).

Een raadpleging van de Dimona-databank (werknemers) op 3 augustus 2011 leert dat verzoekster hierin niet terug te vinden is.

Informatie verkregen op 3 augustus 2011 toont aan dat verzoekster niet gekend is in het algemeen repertorium van de zelfstandige arbeiders.

Op 10 augustus 2011 wordt het verblijfsrecht van de vader ingetrokken. Het beroep dat tegen deze beslissing wordt ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt verworpen bij arrest nr. 75 732 van 24 februari 2012.

Op 10 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...)

BEËINDIGING VAN HET VERBLIJFSRECHT MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B.M. (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met haar vader, B.J. (...).

De vader van betrokkene kan echter niet meer genieten van de meer voordelige bepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien hij niet meer ten laste is van zijn dochter, B.V. en hij in eigen hoofde het verblijfsrecht niet kan behouden omwille van het feit dat hij ten laste is van het OCMW. Het verblijfsrecht werd daarom overeenkomstig art. 42bis § 1 en art. 42ter § 3 van de wet van 15.12.1980 ingetrokken.

Hierdoor dient ook het verblijfsrecht van betrokkene, die haar vader heeft vervoegd, ingetrokken te worden overeenkomstig art. 42 ter § 1, 1° van de wet van 15.12.1980. Zij kan in eigen hoofde het verblijfsrecht niet behouden gezien zij niet voldoet aan de voorwaarden van art. 40 § 4 van diezelfde wet. (...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"a) Schending van essentiële vormvereisten

01. De verwerende partij heeft meerdere essentiële vormvoorwaarden miskend,

Immers is de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken gedateerd op 10 augustus 2011 en wordt in de akte van kennisgeving van de beslissing aan verzoekster op 18 november 2011 verwezen naar 'de beslissing van 03/08/2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht.'

Bovendien vermeldt de akte van kennisgeving dat verzoekster van Bulgaarse nationaliteit is, dit terwijl zij de Slowaakse nationaliteit geniet (stuk 2),

02. Elke administratieve beslissing dient correct te worden geïdentificeerd en gedateerd.

In casu is dit niet gebeurd, nu de datum van de beslissing (10.08.2011) en de datum vermeld in de kennisgeving verschillen (03.08.2011) én er een foutieve nationaliteit van verzoekster in de kennisgeving werd vermeld.

De verwerende partij heeft derhalve meerdere essentiële vormvoorwaarden miskend."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat deze elementen op zich niet de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden. Los van het feit dat verzoekster niet aantoont dat de materiële misslagen waarop zij zich beroept van aard zouden zijn een schending van een essentiële vormvoorwaarde uit te maken, kan worden opgemerkt dat de kritiek niet is gericht tegen de bestreden beslissing zelf maar enkel tegen de kennisgeving ervan.

Een onregelmatige kennisgeving van een beslissing maakt niet noodzakelijk een schending uit van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm. Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard zijn om aanleiding te geven tot de nietigverklaring van de akte. Bovendien moet de miskenning van een vormvoorschrift niet automatisch leiden tot de nietigverklaring, zulks moet enkel het geval zijn wanneer de verzoekende partij aantoont dat die miskenning haar heeft benadeeld.

Het zou van een overdreven formalisme getuigen om de bestreden beslissing te vernietigen om de in het eerste middel vermelde redenen, te meer nu verzoekster niet aanvoert dat de wijze waarop de kennisgeving van de bestreden beslissing is gebeurd, haar heeft gehinderd in haar mogelijkheden om de beslissing aan te vechten.

Verzoekster toont niet aan dat de wijze van kennisgeving haar enig nadeel zou hebben berokkend zodat zij niet aantoonbaar enig belang te hebben bij haar kritiek. Een gebrek in de kennisgeving is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

2.1.3. In het eerste middel voert verzoekster aan dat de akte van kennisgeving een verkeerde datum van de bestreden beslissing vermeldt, nl. 3 augustus 2011 in plaats van 10 augustus 2011, en een verkeerde nationaliteit, namelijk Bulgaarse in plaats van Slowaakse.

Een eventueel gebrek in het formulier van kennisgeving heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de bestreden beslissing zelf (RvS 21 maart 2005, nr. 142.408). Een materiële vergissing op het formulier van kennisgeving betreft louter de modaliteiten van de kennisgeving, en heeft geen betrekking op de inhoud van de beslissing zelf (RvS 1 juli 2005, nr. 147.218). Er dient op te worden gewezen dat in de bestreden beslissing zelf wel de correcte datum en de correcte nationaliteit van verzoekster worden weergegeven. Verzoeksters kritiek op de wijze van kennisgeving van de bestreden beslissing kan niet tot de nietigheid ervan leiden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"b) Schending artikel 8 E.V.R.M.: Recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven.

01. Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt:

'1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling,

2, Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen,'

Artikel 8 E.V.R.M. is van directe werking in de interne Belgische rechtsorde. De overheid die de uitzetting of de uitwijzing overweegt van een vreemdeling waarvan vaststaat dat hij/zij met zijn/haar gezin in België gevestigd is, dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, 's lands veiligheid, enz, te beschermen door een maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen het door artikel 8 E.V.R.M, gewaarborgd recht op een ongestoord privé- en gezinsleven (R.v.St. rif, 26.933, 25 september 1986, T. Vreemd. 1987, afl. 44, 35.).

02. De bestreden maatregel vormt een onmiskenbare inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar recht op een familiaal leven, en dient dan ook in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M.

Het begrip gezinsleven in artikel 8 E.V.R.M. sluit de relatie in van verzoekster met haar ouders, broers en zussen, waarmee zij een effectief gezin vormt (stuk 4). De moeder van verzoekster en haar broers en zussen hebben een legaal verblijf in België.

03. De terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst eisen en aldus het gezin opbreken, vormt een inmenging die slechts kan toegelaten worden voor zover het een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken. Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging gegrond dient te zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding dient te staan met het nagestreefde legitieme doel.

De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is gezien de concrete situatie waarin verzoekster en haar gezin zich bevinden een ongerechtvaardigde inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van verzoekende partij en miskend de proportionaliteitsvereiste, onverminderd het gegeven dat de tekst van de bestreden beslissing de noodzakelijke proportionaliteit niet eens uitdrukkelijk ter sprake brengt.

Door in te breken in het gezinsleven van verzoekster wordt op onevenredige wijze inbreuk gemaakt op het recht van verzoekster op de eerbiediging van haar familie- en gezinsleven. De belangen van de overheid om de openbare orde te waarborgen wegen niet op tegen deze van verzoekster en haar gezin."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich tegenover het bestuur heeft beroepen op de aanwezigheid in België van haar moeder of haar broers en zussen. De gemachtigde heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening kunnen houden met de door verzoekster thans ingeroepen familiale toestand. Wanneer de gemachtigde door een vreemdeling niet werd gevraagd rekening te houden met zijn gezinstoestand, kon hij bijgevolg artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) niet schenden door een beslissing te nemen houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Daarenboven toont verzoekster niet aan dat er sprake zou zijn van een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het is in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan aan te tonen van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verwerende partij wijst erop dat verzoekster zich beperkt tot de bewering dat zij een gezin zou vormen met haar moeder, broers en zussen en beperkt zich er dienaangaande toe een uittreksel van het vreemdelingenregister voor te leggen waaruit zou blijken dat verzoekster op hetzelfde adres woont als haar moeder, broers en zussen. Het betreft een stuk dat pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd, zodat de gemachtigde er geen rekening mee kon houden bij het nemen van zijn beslissing. Dergelijk nieuw stuk doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing. Bovendien is het loutere feit dat verzoekster die zelf meerderjarig is, op hetzelfde adres zou wonen als haar moeder, broers en zussen, niet van aard een gezinsband aan te tonen. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dit verband.

De verwerende partij wijst erop dat er reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel.

De bestreden beslissing heeft volgens de verwerende partij niet tot gevolg dat verzoekster definitief van haar moeder en haar broers en zussen zal worden gescheiden, maar enkel dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het land van herkomst in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, maar verzoekster dient wel te voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het Rijk te omzeilen. Er is volgens de verwerende partij geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13

februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij samenleeft met haar ouders, broers en zussen en met deze een gezin vormt en dat haar moeder en broers en zussen een legaal verblijf hebben in België. Zij voegt bij het verzoekschrift een uittreksel uit het vreemdelingenregister d.d. 2 september 2011, waarop haar moeder, haar vader en twee broers vermeld staan.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster, momenteel 18 jaar oud, een aanvraag heeft ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar vader. Zij heeft daarbij geen melding gemaakt van andere familieleden.

Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. *In casu* worden geen indicaties in dit verband verstrekt door verzoekster. Het louter hebben van een gemeenschappelijke verblijfsplaats volstaat in voorliggende zaak op zich onvoldoende om een gezinssituatie te scheppen. Er dient ook te worden vastgesteld dat verzoekster een beroep deed op steunverlening via het OCMW en dus niet financieel bijgestaan wordt door haar familieleden. Bovendien stoken verzoeksters verklaringen in het verzoekschrift niet met het uittreksel uit het vreemdelingenregister: op dit uittreksel wordt geen enkele zus vermeld. Tevens staat verzoekster de bewering dat haar moeder, broers en zussen hier legaal zouden verblijven niet met concrete gegevens: zij legt geen bewijzen voor van dit beweerd legaal verblijf. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat haar gezins- en familieleven valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede voegt de Raad het volgende toe. Bij een weigering van een voortgezet verblijf aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Ook hier dient te worden benadrukt dat verzoekster niet met concrete gegevens aantoont dat sommige van haar familieleden op legale wijze in België verblijven, zodat niet kan worden aangenomen dat zij van haar familieleden wordt gescheiden. Alleszins wordt vastgesteld dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving (zie de bespreking van het derde middel) een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). De bestreden beslissing streeft één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden na: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde, en is door de wet voorzien, met name in artikel 42ter, § 1, 1° van de vreemdelingenwet. In het licht van deze feitelijke en juridische

situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“c) Schending van de motiveringsplicht.

01. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 10.08.2011 houdt een schending in van de motiveringsplicht bepaald in artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en voorzien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. De opgelegde motivering in de akte moet de juridische er» de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en bovendien moet de motivering afdoende zijn.

De motivering moet correct zijn er» afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing(!),

De motivering is niet afdoende als het gaat om ; 'vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen' (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TWR1993, 67e.v.)

02. De aangevochten beslissing dd. 10.08.2011, verzoekster ter kennis gebracht op 18.11.2011, houdt geen rekening met de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak, hoger voldoende uiteengezet.

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden,

03. In casu is er een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde gezien de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak niet in ogenschouw heeft genomen. Immers werd bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster geen rekening gehouden met haar gezinssituatie.

Een zorgvuldig bestuur dient minstens met alle elementen van de zaak, zoals voorhanden in het dossier rekening te houden vooraleer een beslissing te nemen.

Aldus is de aangevochten beslissing onafdoende gemotiveerd en maakt zulks een schending uit van de motiveringsplicht.”

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek.

De verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoekster onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij repliceert dan ook slechts in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij wijst erop dat verzoeksters enige kritiek eruit bestaat dat geen rekening werd gehouden met haar beweerde gezinssituatie. Vooreerst merkt de verwerende partij op dat de vermeende gezinssituatie niet eerder aan de gemachtigde ter kennis werd gebracht, zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening mee kon houden. De verwerende partij wijst erop dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de

gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

De verwerende partij wijst erop dat verzoekster niet aantoont in welke mate haar gezinssituatie relevant zou kunnen zijn voor de beoordeling van haar verblijfsrecht noch in welke mate haar gezinssituatie de gemachtigde zou hebben kunnen overhalen een andere beslissing te nemen, verzoekster toont niet eens aan wat de concrete gezinssituatie zou zijn en maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een definitieve verwijdering van verzoekster van haar gezin zou betekenen. Verzoekster betwist de motieven niet die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing.

De verwerende partij wijst erop dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, de Raad zijn beoordeling niet in de plaats kan stellen van die van het bestuur en dat inzake de zorgvuldigheidsplicht, verzoekster niet betwist dat het verblijfsrecht van haar vader werd beëindigd terwijl zij zelf niet voldoet aan de door de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden om voor zichzelf het verblijfsrecht te behouden.

2.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42ter, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster haar verblijfsrecht verkreeg op basis van gezinshereniging met haar vader, dat het verblijfsrecht van haar vader werd ingetrokken en dat hierdoor verzoekster die haar vader heeft vervoegd haar verblijfsrecht ingetrokken dient te worden. Tevens wordt erop gewezen dat verzoekster het verblijfsrecht evenmin in eigen hoofde kan behouden gezien zij niet voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat geen rekening werd gehouden met de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak en dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar gezinssituatie.

Waar verzoekster verwijst naar "*de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak*", verduidelijkt zij dat deze hoger reeds voldoende zijn uiteengezet. In het middel wordt geen verdere verduidelijking gegeven. In de feiten uiteenzetting van het verzoekschrift geeft verzoekster een chronologie van de feiten en wijst zij op briefwisseling tussen haar advocaat en de stad Gent van 7 oktober 2011 en 15 november 2011. In zoverre deze briefwisseling "*de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak*" zou betreffen, dient te worden vastgesteld dat deze briefwisseling dateert van na de bestreden beslissing zodat er bij het nemen ervan geen rekening mee kon worden gehouden. De regelmatigheid van een administratieve

beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet verduidelijkt wat de feitelijke omstandigheden van de zaak waren op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Evenmin verduidelijkt verzoekster in welk opzicht geen rekening zou gehouden zijn met haar gezinssituatie, te meer nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gewezen op de situatie van haar vader. De omstandigheid dat verzoeksters moeder en broers en zussen een legaal verblijf zouden hebben, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing: daarin wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat verzoekster haar verblijfsrecht verkregen had in functie van dat van haar vader, maar dat het verblijfsrecht van haar vader beëindigd werd. Overeenkomstig artikel 42ter, § 1, 1° van de vreemdelingenwet kan in zo'n geval een einde gesteld worden aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie. Verzoekster betwist niet dat er aan het verblijf van haar vader een einde werd gesteld, zodat zij het hoofdmotief van de bestreden beslissing geenszins betwist. Volledigheidshalve wordt hieraan toegevoegd dat het beroep tegen de beslissing genomen in hoofde van haar vader werd verworpen bij arrest nr. 75 732 van 24 februari 2012.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“d) Schending van het redelijkheidsbeginsel.

01. Iedere administratieve overheid is ertoe gehouden bij het nemen van een beslissing, welke rechtstreekse individuele gevolgen heeft, ervoor te zorgen dat deze de toets van de redelijkheid doorstaat.

Een beslissing om een rechtsonderhorige al dan niet toe te laten tot het verder verblijf op het grondgebied van het Rijk, moet met de te meer zorgvuldigheid genomen worden, nu het verblijfsrecht één der essentiële persoonsgebonden rechten uitmaakt.

02. Volgens vaststaande rechtspraak kan een schending van het redelijkheidsbeginsel vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. M.a.w. moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvSt 20 september 1999, nr. 82 301).

03. Verzoekster dient vast te stellen dat het redelijkheidsbeginsel wat haar betreft geschonden werd.

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd immers geen rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoekster

Wanneer het uit de bestreden beslissing zelf niet blijkt dat het redelijkheidsbeginsel getoetst werd aan de concrete omstandigheden eigen aan de persoon van de rechtsonderhorige, werd er in geen enkele mate rekening gehouden met de concrete omstandigheden van de zaak en de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvaard te worden.”

2.4.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster met haar ongestaafde bewering als zou zij van haar gezin worden gescheiden, niet aantoonde dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel zou schenden. De verwerende partij herhaalt dat verzoekster de beweerd gezinsband niet concreet aantoonde en dat zij evenmin aantoonde hoe de bestreden beslissing van aard zou zijn een definitieve scheiding teweeg te brengen tussen verzoekster en haar moeder, broers en zussen. Voorts toont verzoekster niet aan in welke mate haar gezinssituatie relevant zou kunnen zijn voor de beoordeling van haar verblijfsrecht, noch in welke mate haar gezinssituatie de gemachtigde zou hebben kunnen overhalen een andere beslissing te nemen. *In casu* werd vastgesteld dat het verblijfsrecht van verzoeksters vader werd beëindigd en dat zij zelf geen recht kon laten gelden op een verblijf in het Rijk. Deze vaststelling wordt door verzoekster niet betwist. De gemachtigde heeft dan ook

geheel terecht geoordeeld dat in toepassing van artikel 42ter, § 1, 1° van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht van verzoekster wordt beëindigd.

2.4.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Uit de bespreking van het derde middel is gebreken dat verzoekster niet betwist dat aan het verblijfsrecht van haar vader een einde werd gesteld. In de bestreden beslissing wordt daarom overeenkomstig artikel 42ter, § 1, 1° van de vreemdelingenwet ook een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan in welk opzicht de correcte toepassing van deze wetsbepaling onredelijk zou zijn. Zij meent dat er geen rekening werd gehouden met haar gezinssituatie. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk rekening is gehouden met de situatie van haar vader. Indien verzoekster meent dat zij op andere gronden een verblijfsrecht zou kunnen doen gelden, vb. op grond van het verblijfsrecht van haar moeder of broers en zussen, dan kan zij daartoe een aanvraag indienen.

Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, dient erop te worden gewezen dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is *in casu* niet het geval.

De schending van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing ervan, kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5.1. Verzoekster voert een vijfde middel aan dat luidt als volgt:

“e) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

01. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om pas nadien met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvSt 2 februari 2007, nr. 167, 411; RvSt 14 februari 2006, nr. 154.954),

02. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door zich niet op afdoende wijze te informeren omtrent alle relevante elementen van de zaak. Zij steunt haar beslissing uitsluitend op het verblijfsrecht van de vader van verzoekster.

De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt nochtans over een discretionaire bevoegdheid bij het nemen van de beslissing omtrent de beëindiging van het verblijfsrecht, zodat zij ook andere relevante informatie, zoals het gezinsleven en de lokale integratie van verzoekster, dient in acht te nemen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.”

2.5.2. In de nota verwijst de verwerende partij naar haar repliek inzake het derde middel en herhaalt dat verzoekster niet betwist dat het verblijfsrecht van haar vader werd beëindigd terwijl zij zelf niet voldoet aan de door de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden om voor zichzelf het verblijfsrecht te behouden. Verzoekster kan volgens de verwerende partij niet voorhouden dat de gemachtigde zou zijn uitgegaan van onjuiste gegevens.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er wordt herhaald dat verzoekster haar verblijfsrecht verkregen had in functie van dat van haar vader. Het verblijfsrecht van haar vader werd beëindigd, zodat op basis van artikel 42ter, § 1, 1° van de vreemdelingenwet verzoeksters verblijfsrecht werd beëindigd. Verzoekster toont niet aan dat haar vader wel nog over een verblijfsrecht zou beschikken, zodat zij er niet in slaagt aan te tonen dat de bestreden

beslissing zou steunen op een foutieve feitenvinding. Indien verzoekster meent dat zij recht op verblijf zou hebben op andere gronden, zoals bv. het verblijfsrecht van haar moeder, kan zij daartoe een aanvraag indienen. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat zulke aanvraag werd ingediend.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het vijfde middel is ongegrond.

2.6.1. Verzoekster voert een zesde middel aan dat luidt als volgt:

“f) Schending van de hoorplicht,

01. De hoorplicht houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan getroffen worden die gegrond is op haar persoonlijk gedrag en die van aard is om haar belangen zwaar aan te tasten, zonder dat haar de gelegenheid wordt gegeven om voorafgaand haar standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen heeft zware en ingrijpende gevolgen voor verzoekster. Het is dan ook noodzakelijk dat verzoekster de kans wordt gegeven gehoord te worden vooraleer dergelijke ingrijpende beslissing genomen wordt. Het recht van verdediging werd verzoekster volledig ontnomen doordat de hoorplicht niet werd gerespecteerd.

02. Door verzoekster niet de voorafgaande gelegenheid te bieden haar standpunt omtrent de beëindiging van haar verblijfsrecht te uitten, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een inbreuk gepleegd op de hoorplicht, een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

2.6.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, niet onderworpen zijn aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene.

Verzoekster kan zich volgens de verwerende partij evenmin beroepen op de vermeende schending van de rechten van de verdediging. Deze bestaan op het administratiefrechtelijk vlak enkel in tuchtzaken en zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij benadrukt dat verzoekster verder niet aantoont op welke wijze zij meent geschaad te zijn doordat zij niet werd gehoord, ze toont niet aan met welke elementen geen rekening werd gehouden waardoor de beslissing onredelijk zou zijn. De verwerende partij wijst erop dat verzoekster niet betwist dat het verblijfsrecht van haar vader werd beëindigd en dat zij zelf niet in aanmerking kwam voor een recht op verblijf.

2.6.3. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekster kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoekster gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

Alleszins dient te worden vastgesteld dat verzoekster verzuimt in haar verzoekschrift aan te geven op welke wijze zij geschaad zou zijn door het feit dat zij niet werd gehoord. Er wordt herhaald dat verzoekster het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet betwist, namelijk dat zij haar verblijfsrecht verkregen had in functie van haar vader en dat het verblijfsrecht van haar vader werd beëindigd, zodat toepassing werd gemaakt van de vreemdelingenwet die in dit geval voorziet dat ook het verblijfsrecht van verzoekster wordt beëindigd. Er wordt tevens herhaald dat als verzoekster meent dat zij zou kunnen genieten van een verblijfsrecht op andere gronden, zij daartoe een aanvraag kan indienen.

Het zesde middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET